

JAG SER DIG

MARI JUNGSTEDT

Jag ser dig

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Mari Jungstedt har tidigare utgivits:

Den du inte ser 2003
I denna stilla natt 2004
Den inre kretsen 2005
Den döende dandyn 2006
I denna ljuva sommartid 2007
Den mörka ängeln 2008
Den dubbla tystnaden 2009
Den farliga leken 2010
Det fjärde offret 2011
Den sista akten 2012
Du går inte ensam 2013
Den man älskar 2014
Det andra ansiktet 2016
Det förlovade landet 2017
Ett mörker mitt ibland oss 2018

Av Mari Jungstedt och Ruben Eliassen:

En mörkare himmel 2015

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-017348-7
Copyright © Mari Jungstedt 2019
Omslag: Sofia Scheutz
ScandBook, EU 2019

Till Josefin Nilsson,
en gotländsk ros som vi alltid ska minnas.
Vi brinner för dig, nu och i framtiden.

Tidigare

Det hade redan mörknat när över hundra uppklädda studenter strömmade till Gotlands nation i Uppsala för att delta i årets mest omtalade tillställning. Feststämningen kändes redan i entréhallen där man trängdes i garderoben och i kön för att prickas av på listan av tredjekuratoren, en ung man, klädd i säckväv med påklistrate bitar av gråullig fårpäls för att understryka festens tema. På huvudet bar han en mössa gjord av lammskinn med kraftiga horn som stack ut på var sida om öronen. Det var dags för den traditionella lammskallegasquen. Den första hölls redan 1950 och sedan dess hade traditionen varit obruten. Denna anrika höstfest ansågs som ett viktigt evenemang inom Uppsalas studentliv, biljetterna hade gått åt på nolltid och förväntan var stor inför kvällen.

Gästerna rörde sig långsamt framåt i trängseln uppför trappan till baren i förmaket där det serverades champagne. Inredningen var gammalmodigt pampig med gustavianska möbler, kristallkronor i det höga taket och väggar prydda av oljeporträtt på tidigare inspektorer. Festdeltagarna utgjordes inte bara av studenter i Uppsala utan även av medlemmar från vännationerna Hallands nation i Lund

och Åbolands nation i Åbo, liksom några inbjudna hedersledamöter.

Klädseln var ledig, men elegant; de flesta ynglingar bar kostym och tjejerna glansiga klänningar – den för tiden så utmärkande individualismen gjorde sig diskret påmind i stassarnas nyskapande skärningar kring axlar, rygg och dekolletage och de unga männens egenhändigt knutna flugor i originella mönster. Vissa bar vit skjorta och slips gjord i fårull. De uppslupna ungdomarna som stod i klungor med gnistrande champagneglas i händerna visste att föra sig i finare salonger. De var balanserade, välparfymerade och väluppfostrade.

Plötsligt avbröts det muntra småpratet av ett antal dunkningar i golvet. Blickarna drogs till nationsmarskalken, en lång yngling klädd i akademisk högtidsdräkt: frack med svart väst, studentmössa och handskar. Han bar en typ av ordensband i vitt, vinrött och ljusblått kring bröstet. I bandet hängde ett metallsmykke med nationsvapnet. Han höll i en två meter lång stav prydd med skallen av ett gutefår med präktiga böjda horn och använde staven för att dunka i golvet och påkalla uppmärksamhet. Gästerna kallades till bords.

Det glättiga sorlet fortsatte i festsalen med de stora fönsterpartierna ut mot Fyrisåns mörkglittrande vatten, domkyrkans imponerande silhuett och Upplandsmuseets vackert vitputsade byggnad. Utsikten kunde dock bara anas i novembermörkret och det tack vare gatljusen och en starkt lysande måne.

Gotlands nation var den enda av de tretton studentnationerna som låg på ”fel” sida av ån som flöt genom centrala staden. Alla andra nationer samsades på den andra. Men enligt gotlänningarna representerade Fyrisån Östersjön och därför ansågs placeringen motiverad.

Långborden var vackert dukade med brinnande stearinljus, linnedukar och vitt porslin. Knappt hade alla hunnit slå sig ner vid sina platser förrän det började serveras gotlandsdricka i glasen. Den hembryggda, gotländska ölen gjordes på malt, enris och humle och hade en rökig, särpräglad arom. Eftersom det fanns lika många olika recept som det fanns socknar på Gotland kunde den variera mycket i smak. Glasen fylldes snabbt med den mörkgula, grumliga drycken.

Juridikstudenten Erik Bygdeman hade just tagit plats bredvid sin bordsdam när hans telefon vibrerade i fickan. Han ignorerade den. Det fanns bara två personer som skickade sms till honom på lördagskvällarna. Antingen var det flickvännen Amanda som brukade messa om de tillbringade en helgkväll på varsitt håll, eller så var det hans mamma som ville gagga om oväsentligheter för att slå ihjäl lite ensamtid. Och flickvännen var det inte.

Hon hade placerats besvärande långt ifrån honom vid ett långbord på andra sidan av salen. Till råga på allt skymdes sikten av en pelare så han var tvungen att flytta sig en bit i sidled varje gång han ville titta till henne. Just nu var hon fullt upptagen med att konversera sin bordsherre, den snygge och karismatiska förstekuratoren vid nationen, Gabriel Elling. Typiskt att hon skulle få sitta just bredvid honom, en av de mest hedervärda platserna på middagen. Gabriels intresse för Amanda gick inte att ta miste på, det hade Erik lagt märke till för länge sedan. Och hon visade inga tecken på att ta illa upp av hans insmickrande leenden och närgångna blickar, hans sätt att klämma på hennes underarm så fort han ville understryka något han sa eller hur han då och då strök bort en hårlock från hennes ansikte. En intim gest som borde vara förbehållen hennes pojkvän.

Erik kände hur det började mullra mörkt inom honom, långt och djupt nere i magen. Alltför väl kände han igen oron och tänkte att den inte skulle få förstöra den här kvällen. Han gjorde sitt bästa för att trycka undan den analkande svartsjukan och ansträngde sig för att fokusera på sin bordsdam istället. En blond tjej klädd i svart som berättade att hon var tjugotvå år och pluggade ekonomi. Han hade inte träffat henne förut och tyckte att hon verkade rätt alldaglig och trist, förmodligen skulle han inte ha något intresse av att lära känna henne närmare. Trots att han just lovat sig själv att vara försiktig med drickandet svepte han glaset med gotlandsdricka och fick påfyllning.

Sånganförelaren greppade mikrofonen och hon drog igång första snapsvisan i häftet som låg vid varje kuvert. Därefter intogs förrätten under snapsdrickande, tal och allsång på gutamål med tillhörande gymnastiska rörelser. Ömsom skulle alla krypa under bordet, ömsom ställa sig upp på stolen och sträcka armarna i luften.

Höjdpunkten kom när varmrätten serverades. En ensam violinist började spela Gotländsk brudmarsch och till musiken och middagsgästernas taktfasta dunkningar med handflatorna i bordsskivan dansade ett antal unga män in, bärande på stora fat fullastade med griljerade lammskallar. Servitörerna var endast iklädda ett höftskynke och på huvudet bar de en lammskinnsmössa med tillhörande horn. Alla inbjudna serverades en halv skalle vardera och till det serverades rotmos och snaps. Till traditionen hörde att karva ur ögat på lammet och släppa ner linsen i snapsglaset och svepa.

Under hela middagen undvek Erik att titta på flickvännen och hennes bordskavaljer. Han var medveten om att hans

svartsjuka berodde på hans egen osäkerhet och inget annat, den bodde inom honom och det var hans ansvar att hålla den i schack. Den blev alltid värre när han drack så han försökte hålla igen, men det var svårt när det skålades gång på gång. Därtill var magen tom och det gjorde inte saken bättre. Han hade varit hungrig redan när de kom och det var inte mycket mat på ett halvt lammskallekranium, den saken var klar. Han hade försökt karva ur kinden så gott det gick, men det blev inte mer än några munsbitar. Som tur var hade hamburgerrestaurangen i centrum nattöppet på helgerna. Det skulle definitivt bli ett besök där när kvällen var slut.

Erik konverserade artigt till höger och vänster och tvärs över bordet, men det var ingen av dem som satt omkring honom som fångade hans intresse. Flera gånger hade han känt telefonen vibrera, men han hade inte brytt sig om att svara. Han orkade inte med sin mamma just nu.

Kören gjorde entré och inledde med en femtonhundratalsmadrigal i flera stämmor. Körledaren förklarade att den sades handla om kärlek, men Erik misstänkte att den i själva verket bara handlade om sex. Titeln var *Come again*.

Erik dristade sig till att titta åt Amandas håll. Hennes stol var tom, liksom hennes bordsherres. Ängslan kom över honom igen. Han hörde inte längre skönsången från den för kvällen uppbyggda scenen. Hastigt såg han sig omkring i lokalen, hoppades upptäcka Amanda prata med sina vänner vid ett annat bord. Men hon var ingenstans. Tankarna for runt i huvudet. Hade hon gått på toaletten? Men varför hade hon inte passat på att komma förbi honom, hört efter hur han hade det, kanske till och med gett honom en puss och därigenom visat för Gabriel och hela världen att de faktiskt var ett par? Att de hörde ihop? Kanske till och med frågat om han ville göra henne sällskap? Ju mer han

tänkte på att hon valt att inte göra så, desto sämre till mods blev han. Nej, hon hade bara slunkit ut, utan att bry sig det minsta om honom. Och dessutom tillsammans med den där smilfinken Gabriel. Vad fan hade de för sig egentligen? Vart hade de tagit vägen?

Som i ett töcken såg han hur alla applåderade, kören hade visst avslutat sitt nummer, men det som hände runt omkring bekom honom inte längre. Snabbt fyllde han på glaset med gotlandsdricka och svepte det i några djupa klunkar. Sedan reste han sig tvärt och stolpade ut ur salen, kunde knappt dölja sin frustration. På vägen råkade han slå ner ett vinglas och hörde bakom sig hur en kvinna skrek till och hur glaset föll till golvet och krossades, men han stegade bara på och låtsades som om han inte märkt vad som hänt.

Snabbt passerade han baren. Där stod de inte. Han skyndade nerför trapporna, vek om hörnet till toaletterna vid den nu obemannade garderoben. Tre var lediga, men den större, som var en handikapptolett, lyste rött. För säkerhets skull tryckte han försiktigt ner handtaget. Jo, den var låst.

Med bultande hjärta väntade han. Kände hur han var torr i munnen. Knöt händerna hårt, kunde knappt stå still. Om de kom ut från toan bägge två . . . vad fan skulle han göra?

Han fuktade läpparna. Det måste ha gått flera minuter nu. Vad sysslade de med? Han såg sig omkring. Ingen annan fanns i närheten. Han smög fram till dörren, pressade örat emot, försökte höra vad som pågick på andra sidan. Inte ett ljud. Han uppfattade absolut ingenting.

Var Amanda därinne med Gabriel? Han var på god väg att banka på dörren, men just när han höjde armen öppnades den. Tjejen som stått i garderoben visade sig i öppningen. Hon var blek i ansiktet och såg skuldmedveten ut.

– Ursäkta att det tog så lång tid, sa hon. Jag mår inte så bra, har en jävla mens. Ja, du fattar . . .

Hon himlade med ögonen, ryckte på axlarna och trängde sig förbi honom där han stod, handfallen mitt framför dörren. Hade Amanda stuckit utan att säga till honom? Men vänta nu, de hade ju lämnat in jackorna tillsammans i garderoben och det var väl han som tagit brickan? Ivrigt trevade han i fickorna. Jo, där låg den. Då hade hon inte gått i alla fall. Samtidigt vibrerade telefonen igen. Det kanske var Amanda? Han fumlade fram mobilen och hann svara innan signalerna upphörde. Han lyssnade utan att säga något. När han var klar knäppte han av telefonen och stoppade tillbaka den i fickan. Utan att tveka gick han fram till garderobiären, hämtade ut sin jacka och lämnade nationen.

Utanför byggnaden var det mörkt och kallt. Ett par vakter stod i dörren och folk började samlas kring entrén. Snart var det dags för eftersläpp. Ett liveband skulle spela, så festen var långt ifrån slut. Erik passerade hastigt den lilla klungan för att slippa prata om det var någon där han kände, vek om hörnet och gick tvärs över den tomma gatan, förbi cykelparkeringen och ner till ån. Insåg hur berusad han var, han hade svårt att gå rakt.

Bakom buskaget mot vägen fanns några bänkar. Här nere var det tyst och stilla. Det mörka vattnet glimmade i månljuset. Domkyrkan såg nästan skräckinjagande ut med sina höga svarta torn på andra sidan.

Han sjönk ner på bänken längst bort närmast vattnet och väntade, precis som han blivit tillsagd. Minuterna förflöt. Vattnet forsade ner mot fallet längre bort och fortsatte bland stenarna in under Dombbron. Han grävde i fickan

och fick upp en cigarett. Tände den och drog några snabba bloss för att lugna ner sig.

Magen knorrade, han var hungrig efter den skrala måltiden.

Plötsligt hörde han hur det knastrade i gruset, någon rörde sig alldeles bakom honom. Han hann inte vända sig om, det gick för fort. En hand tungt på hans axel som höll fast honom. I nästa ögonblick ett stick i halsen.

– Vad fan?

Han förstod inte vad som hände. Han tappade cigaretten i marken och satt som paralyserad. Kände hur han blev dåsig. En märklig stelhet spred sig i kroppen.

Det blev allt svårare att få luft. Han lyckades resa sig från bänken och snubblade ner mot vattnet samtidigt som han slet i skjortkragen för att knäppa upp den. Han slant till, tappade balansen och föll huvudstupa ner i ån, alldeles vid vattenfallet. Det isande vattnet forsade omkring honom, brus i öronen, han fick en kallsup. Han provade att fåkta med armarna, men de lydde honom inte. Rörelserna var långsamma, tröga. Han ansträngde sig för att komma på fötter, ta sig upp. Istället halkade han och slant på de hala stenarna, forsen drog honom med sig, ner i virvlarna. Det svarta vattnet omgav honom. Suddigt såg han ytan ovanför sig och ljuset från gatlyktorna. Förtvivlat försökte han simma uppåt, men armarna ville inte. Han provade att öppna munnen och skrika, men det kom inget ljud. Det sista Erik såg var den mörka novemberhimlen och att månen gått i moln.

Samtidigt som hans kropp flöt nedåt med strömmen började det hagla.

Det var en solig eftermiddag i brytningen mellan sommar och höst, den tid på året då Gotland var som allra vackrast. Vägen ner mot Djupviks fiskeläge var spikrak och omgavs av tät blandskog med höga tallar närmast vägen. Då och då öppnade landskapet upp och nyskördade åkrar bredde ut sig. Det var fortfarande varmt i vattnet efter den långa, heta sommaren, turisterna hade gett sig av och lugnet hade lägrat sig. Gotlänningarna hade både Visby och sandstränderna för sig själva och ännu i ett par veckor hölls restaurangerna och hotellen öppna innan de flesta stängde för vintern.

Stämningen i bilen som for ner mot havet var hög. De fem ungdomarna i den gamla Land Rovern hade packat med sig mat, öl och vin och badkläder för att tillbringa veckoslutet på Lilla Karlsö. De skulle bo alldeles själva i den enda stuga som gick att hyra på den ensliga ön för att fira sin återförening efter sommaren. De hade lärt känna varandra på universitetets juristprogram, där de börjat ett år tidigare, och blivit goda vänner.

De hade snabbt sökt sig till varandra och blivit ett sammansvetsat gäng. De hade pluggat och festat tillsammans

och två av dem blev med tiden ihop. Frida och Simon var så förälskade att de övriga ibland kunde känna en viss oro över att sammanhållningen i gruppen skulle bli lidande. Men nu var humöret på topp och de fem studenterna skulle njuta av det som troligen skulle bli den sista badhelgen för sommaren.

Valter, som satt vid ratten, hade som vanligt manchesterkavaj och en stor sjal om sina dreadlocks. Hans föräldrar var konstnärer och drev ett ekologiskt jordbruk i Fröjel, inte långt därifrån. Det var deras bil de fått låna över helgen. Bredvid honom satt Rasmus, den mest propre i gruppen. Snygg, välklädd, alltid trevlig och artig. Han kom från Visby och bägge föräldrarna var jurister och arbetade vid Gotlands tingsrätt. Rasmus var gladare än vanligt och även om han var hemlighetsfull märkte de övriga att han måste ha en ny kille på gång. Rasmus var väldigt privat om sitt kärleksliv.

I baksätet var det agitatorn Annie som fick dela utrymmet med de bägge turturduvorna. Hon kom från Uppsala, var miljöaktivist, feminist och politiskt intresserad, men trots att hon bodde i en utpräglad intellektuell universitetsstad som egentligen passade henne perfekt hade hon valt att plugga på juristprogrammet vid Campus Gotland. Sedan fem år tillbaka var den gamla högskolan i Visby en del av Uppsala universitet, och Annie ville kombinera juridiken med studier i hållbar utveckling, en utbildning som fanns på ön.

De passerade Djupviks moderna restaurang med snygg, loungeliknande terrass och stora glaspartier mot havet. Gäster satt på terrassen och avnjöt en öl eller ett glas vin i eftermiddagssolen.

Nere vid fiskeläget var det lugnt. Glasskiosken hade klap-

pat igen för säsongen och de flesta fiskebodas var stängda och tillbommade. Lilla Karlsös tillsyningsman, som såg till ursprungsbesättningen av gutefår som betade på ön, skötte om husen och tog hand om sightseeingverksamheten, var den som skulle ta dem ut till ön. De reguljära båtarna från Klintehamn hade slutat gå några veckor tidigare.

Ett par motorbåtar låg ännu kvar vid bryggorna. Vattnet var stilla, det blåste nästan ingenting och solen glittrade i havet. Vädret var klart och de kunde tydligt se klippornas formationer ute på Lillön, som den kallades i folkmun. Längre ut syntes Stora Karlsös planare silhuett mot den molnfria himlen.

– Åh, vad härligt, utbrast Frida när hon hoppade ur bilen och drog in den friska havsluften. Och där är Mårten!

Hon sprang ivrigt mot tillsyningsmannen som kom gående från bryggan. Mårten Kvist var klädd i friluftskläder med kängor på fötterna. Lite gråsprängd, men han var en attraktiv och spänstig man i fyrtioårsåldern, en fyra-barnspappa som bodde med sin fru på en gård bara några kilometer från fiskeläget. Han bredde ut armarna och slöt Frida i sin famn.

– Hej tjejen, kul att se dig! Hur är det?

– Bara bra, nu när vi är här. Det ska bli så spännande att komma ut till ön.

– Ja, vädret ser ju ut att bli fint hela helgen.

Frida presenterade ivrigt Mårten för de andra.

– Jag är så glad att du kunde skjutsa ut oss! De andra har aldrig varit ute på Lillön, kan du tänka dig?

Hon log stort och blåste den blonda luggen från ansiktet. Mårten vände sig mot de övriga.

– Ni kommer att älska det, det är jag säker på.

Alla samlade ihop packningen och begav sig ner mot

bryggan. Mårten hade en öppen båt i aluminium med en rejäl utombordsmotor. De hjälptes åt att hiva ryggsäckar och kylväskor ombord. Plötsligt ringde Valters mobiltelefon. Han plockade upp den ur jackfickan, rynkade pannan och gick iväg en bit bortåt bryggan, stod med ryggen till och pratade. Frida såg efter honom. Det verkade vara något viktigt, det syntes på hela hans kroppshållning.

De andra hann bli klara och tog plats ombord och Mårten satte igång motorn och började släppa på tamparna för att förbereda för avfärd. När Valter avslutat samtalet och vände sig emot dem igen hade hans ansikte bleknat och han såg allvarlig och sammanbiten ut.

– Jag är ledsen, jag kan inte följa med. Jag behöver ta tag i en grej. Det är akut.

– Nej, utropade Frida och betraktade honom besviket. Det kan inte vara så viktigt. Snälla.

Typiskt att just Valter skulle dra sig ur i sista stund.

– Men Valter, kom igen, vädjade Annie. Vi har planerat för det här i månader. Jag vill verkligen att du följer med. Vi har ju knappt träffats på hela sommaren.

– Världen klarar sig nog utan dig några dagar, fyllde Rasmus i. Skärp dig, följ med nu. Det här är enda chansen på länge, sen kommer vi ha så mycket plugg att vi inte hinner göra nånting.

– Det spelar ingen roll. Jag måste dra. Valter vände sig mot Rasmus. Min ryggsäck, den randiga, kan jag få den?

– Men vadå, vad är det som har hänt? frågade Frida oroligt.

– Vi får ta det sen. Det är inget jätteallvarligt, det är ingen som ska dö. Han log snett. Åk ni.

– Nu drar han sig undan igen, mumlade Simon bittert och skakade på huvudet.

– Är det nåt vi kan hjälpa till med? frågade Annie.

– Nej, det går inte, sa Valter bestämt. Det är en sak jag måste ta hand om. Jag hämtar er på söndag. Ring bara och säg när ni vill att jag kommer. Ha det så kul.

Han grabbade tag i sin ryggsäck och försvann bortåt bryggan.

De verkade vara ensamma i parken. Höll varandra hårt i handen. September var en fin månad att ströva runt i Botaniska trädgården. Närheten till havet och skyddet från ringmuren gav ett varmare klimat. Rosorna, lavendeln och dahliorna blommade ännu och citroner och andra exotiska frukter började mogna. Trumpetträdet hade fått sina spännande frukter som såg ut som svarta cigarrer. Men Anders Knutas och Karin Jacobsson var inte här för att njuta av exotiska blommor och träd.

På väg till en after work för poliser på Wisby Strands veranda denna fredagseftermiddag strosade de genom Botan, som trädgården kallades av Visbyborna. Att promenera här hade också ett terapeutiskt syfte för Knutas, med tanke på vad han varit med om.

Över ett år hade gått, men han såg fortfarande allt tydligt framför sig. Hur han jagat gärningsmannen in i Botaniska trädgårdens lusthus. Lyft sitt vapen och avlossat ett skott innan den knivbevåpnade mannen hunnit attackera den unga kvinna han utsett till sitt nästa offer. Knutas hade skjutit, utan att tveka. Gång på gång såg han ännu för sitt

inre hur kroppen ryckte till, föll handlöst till marken, hur blod sipprade ur munnen, poliserna som kom springande, ambulanspersonalen. Kaoset efteråt.

Gärningsmannen hade levt när han kom in till Visby lasarett, bara ett stenkast därifrån, men hans liv hade inte gått att rädda.

- Hur känns det? frågade Karin och såg upp på honom.
- Det är okej, sa han med blicken fästad på lusthuset.

Det var en sanning med modifikation. Han hade drömt mardrömmar om dödsskjutningen sedan det hände, även om det skedde alltmer sällan. Ångesten hade fortfarande inte helt släppt greppet om honom.

Efterspelet. De svarta, illvilliga rubrikerna som talat om omotiverat polisvåld. De upphetsade diskussionerna i teves morgonsoffor. Bilder på honom hade kablat ut. Som om han vore gärningsmannen, boven i dramat. Plötsligt hade fokus förflyttats från polisens rådiga ingripande mot en galen seriemördare, en psykopat, till att handla om Knutas agerande. Fördömandet av att han skjutit. Istället för att hyllas som hjälte för att han troligen räddat livet på en av landets mest populära komiker och föreläsare och dessutom stoppat en man som hade flera människors liv på sitt samvete, utpekades han som en våldsverkare, en förövare. Visst fanns det hyllningar också och tacksamhet från kvinnan han räddat och hennes anhöriga, men mediastormen hade tagit Knutas hårt. Han hade varit sjukskriven i flera månader efteråt. Han tog sin tillflykt till landet och stängde in sig i sommarstugan i Lickershamn.

De stannade till och slog sig ner på en bänk. Solen värmdes i ansiktet. Havet som syntes mellan gluggarna i muren var förhållandevis stilla. Fortfarande höll de varandra i händerna

utan att säga något. Ord behövdes inte, de hade pratat så många gånger om händelsen att det inte fanns något mer att tillägga.

Knutas såg på sin närmaste kollega och käresta Karin, hennes mjuka ansikte, de markerade ögonbrynen. Hon var fortfarande solbränd efter alla dagar på landet under sommaren. De hade trots allt haft det bra det senaste året, förhållandet hade stabiliserats och djupnat. Kanske hade händelserna i följd fört dem närmare varandra.

För Karin hade det där fallet inte heller varit så lätt. Hon hade låtit sig charmas av mannen som sedan visat sig vara hjärnan bakom de mord som begåtts. Han hade figurerat i utredningen, Karin hade förhört honom flera gånger. Förhållandet med Knutas var vid den tiden satt på paus och hon var lättpåverkad. Hon hade anklagat sig själv lång tid efteråt för att ha varit så blind och naiv.

Men det hade inte funnits så mycket utrymme för hennes självanklagelser. Hon hade varit tvungen att finnas där för honom. Han hade varit svag och skör och stundtals deprimerad, men Karin hade stått där som en klippa, orubblig i sitt stöd. Det hade betytt mycket, även om han nu så här i efterhand kunde plågas av dåligt samvete för att han inte funnits där för henne.

– Ibland får man bara bestämma sig, sa Karin och tittade rätt ut i luften. Bestämma sig för att gå vidare, lämna det gamla bakom sig. Betrakta det som historia. Släppa taget en gång för alla.

Hon såg upp mot honom med sin bruna, intensiva blick, log och gav hans hand en uppmuntrande tryckning.

Knutas satt tyst en stund innan han svarade, osäker på om hon syftade på skjutningen eller hans velande och ältande kring sitt tidigare äktenskap, sin exfru. Line, som han hade

tvillingarna med och som hade varit hans stora kärlek. Hade varit. Det kanske var det som var grejen. Släppa och gå vidare. Barnen var vuxna och pluggade på fastlandet, Line bodde i Köpenhamn och hade en ny tillvaro. Kanske var det så, att det var meningen att livet skulle innehålla flera olika delar. Åtminstone för vissa. Det var långtifrån alla som hade livslånga förhållanden. Kanske hade han sört tillräckligt nu. Det hade gått sju år sedan skilsmässan.

– Acceptans, sa Karin eftertänksamt. Om vi kunde lära oss att acceptera att livet går upp och ner, att vi är med om jobbiga saker, att vi är både glada och ledsna. Då kanske saker och ting skulle kännas lättare.

Knutas satt fortfarande tyst.

– Jag menar, vi har valt det här yrket, fortsatte Karin. Det innehåller brutalitet, vapen, sammandrabbningar. Vi kan inte förvänta oss att arbeta som poliser och aldrig drabbas av död, skottlossningar, våld. Lika lite som vi kan bli kära, älska och inleda förhållanden och tro att vi ska ha några garantier för evig trygghet och att det ska hålla i all oändlighet. Att leva är att ta risker. Hela tiden. Vi måste kunna acceptera att saker sker och att livet är föränderligt.

Knutas hade hört henne säga samma saker förut, men just nu kändes det som om han kunde ta emot dem på ett annat sätt. Kanske var det för att de satt just här, på samma plats där livet tagit en så dramatisk vändning. Där han hade varit en hårsman från döden. Så lätt kunde allt också ta slut. På en mikrosekund. Han greps av en impuls, tog hennes huvud mellan sina händer och såg henne djupt i ögonen.

– Vill du flytta ihop med mig?